

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 248/2013-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. augusta 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej v konaní o sťažnosti W. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C/103/2006, takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C/103/2006 p o r u š i l základné právo W. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. W. M. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. W. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 489,06 € (slovom štyristoosemdesiatdeväť eur a šesť centov), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. E. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 248/2013-11 z 24. apríla 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť W. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C/103/2006.

2. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v takto opísanom skutkovom stave: „1. Návrhom na začatie konania podaným na okresnom súde 28. 4. 2006, neskôr viackrát zmeneným, sa žalobcovia domáhajú voči sťažovateľovi, ako jednému z viacerých žalovaných, určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré tento nadobudol po ich verejnej dražbe 13. 4. 2006.

2. *Vec bola okresným súdom už dvakrát meritórne rozhodnutá, ale odvolací súd ostatným uznesením z 12. 3. 2012, sp. zn. 2 Co 70/2011, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.*

3. *Okresný súd nám až 6. 11. 2012 doručil predvolanie na pojednávanie 10. 1. 2013; z uvedeného vyplýva, že vec ešte nie je právoplatne skončená, hoci od podania návrhu na súd uplynula doba takmer 7 rokov...*

Sťažovateľ na odstránenie označených prieťahov, ktorými trpí konanie od samotného začiatku, podal predsedovi súdu 14. 9. 2010 sťažnosť: predseda v reakcii zo 17. 9. 2010 konštatoval iba procesný priebeh konania so záverom, že konajúca sudkyňa bola so sťažnosťou oboznámená.“

3. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci vydal tento nález:

„1. Základné právo W. M. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nečinnosťou OS Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 103/2006, porušené bolo.

2. Okresnému súdu prikazuje v uvedenej veci konať bez prieťahov.

3. W. M. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 6000 EUR, ktorú sumu mu zaplatí Okresný súd Košice II do 2 mesiacov.

4. OS Košice II je povinný uhradiť W. M. trovy právneho zastúpenia...“

4. Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ odôvodnil s poukázaním na „... stav beznádeje, neistoty, nespravodlivosti...“.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci podaním z 15. mája 2013 písomne vyjadril okresný súd (sp. zn. 1 SprV/310/2013) a k jeho vyjadreniu zaujala stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľa.

5.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov, ktoré vykonal okresný súd vo veci. K prieťahom vo veci vedenej pod sp. zn. 23 C/103/2006 sa vyjadril takto: „... súd v danom konaní vykonával úkony a vytyčoval pojednávania, pričom vo veci i dvakrát meritórne rozhodol v primeraných časových úsekoch, pričom

nebolo zaznamenané žiadne obdobie dlhodobejšej nečinnosti prvostupňového súdu. Dĺžka predmetného konania bola ovplyvnená predovšetkým tou skutočnosťou, že žalobcovia zmenili petit žaloby, ale i procesnou prekážkou, keď došlo k úmrtiu žalobcu v 1. rade a bolo potrebné zistiť jeho právnych nástupcov a ich aktuálny pobyt. V dôsledku podaných odvolaní sa spis opakovane, a to celkom až štyrikrát (17. 10. 2006 – 26. 1. 2007, 30. 3. 2007 – 6. 11. 2007, 1. 7. 2008 – 23. 3. 2009 a 28. 3. 2011 – 17. 5. 2012) nachádzal na odvolacom Krajskom súde v Košiciach, pričom tieto časové úseky... dĺžku predmetného konania výrazne ovplyvnili (spolu 2 roky a 9 mesiacov).

Zároveň dávam do pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ nebol účastníkom daného konania od podania žaloby a stal sa ním až po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o jeho vstupe do konania po odmietnutí jeho odvolania proti uvedenému uzneseniu odvolacím súdom. Práve skutočnosť, že sa spis v období od 30. 3. 2007 do 6. 11. 2007 nachádzal na odvolacom súde, spôsobil sám sťažovateľ...“

5.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k vyjadreniu okresného súdu uviedol: „... neobstojí obrana predsedu, že v dôsledku podaným odvolaní zo strany účastníkov, vec bola štyrikrát na odvolacom súde, takže tieto úseky súdneho konania by nemali ísť na vrub okresného súdu.

Opak je však pravdou, lebo nesústredené konanie, v ktorom si okresný súd neobjasnil ihneď na začiatku konania predmet sporu, či nerešpektovanie platného práva (hmotného i procesného), má vždy za následok, okrem iného, aj porušenie práva v jeho časovej dimenzii, lebo doba, o ktorú sa predlžuje súdne konanie v dôsledku prejednávania nevyhnutného odvolania, po kasačnom zásahu krajského súdu, je dobou zakladajúcou zbytočné priesťahy v súdnom konaní, pričítateľné iba okresnému súde. Ak by totiž rozhodol zákonne a spravodlivo, odvolací súd by nevydal zrušujúce rozhodnutie, ale potvrdzujúce, či zmeňujúce, ale končiace spor...“

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy

a dohovoru. Prerokovanie sťažnosti na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

7. Ústavný súd z obsahu sťažnosti, k nej pripojených písomností a zo spisu okresného súdu sp. zn. 23 C/103/2006 zistil, že v predmetnej veci sa od roku 2006 vedie konanie o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorého jedným z účastníkov (na strane žalovaných) je tiež sťažovateľ. Toto konanie nie je doteraz právoplatne skončené.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravídla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 až 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravídla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

12. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch

základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania bolo posúdenie návrhu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorom všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 6 a § 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04).

14. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú na rozhodnutie. Po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva.

15. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil právne významné okolnosti, na základe ktorých by osoba sťažovateľa mimo procesného rámca participovala na zistených priet'ahoch v konaní pred okresným súdom.

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom to, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd vychádzal nielen z hľadiska sťažovateľom namietaného obdobia zbytočných priet'ahov, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného konania. V tomto ohľade zistil, že súdne konanie sa pred okresným súdom začalo podaním žaloby 28. apríla 2006 a doteraz nie je právoplatne skončené. Aj keď okresný súd do času rozhodovania ústavného súdu už trikrát rozhodol, tieto rozhodnutia boli

dvakrát odvolacím súdom zrušené. Ústavný súd sa priklonil k názoru sťažovateľa, že k zbytočným prieťahom v konaní došlo, a to napriek tomu, že okresný súd vykonával úkony (rozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, rozhodoval o pripustení zmeny žalobného petitu, nariaďoval súdne pojednávania, vykonával úkony spojené s prerokovaním veci, zabezpečoval listinné dôkazy...). Jeho konanie bolo nekoncentrované a neefektívne. Svedčí o tom napr. skutočnosť, že (i) 3. mája 2006 po odstúpení spisu z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava I Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že miestne príslušným súdom je okresný súd a spis mu bol vrátený 22. septembra 2006, (ii) aj keď v merite veci rozhodol 10. apríla 2008, 12. mája 2008 musel okresný súd vydať opravné uznesenie k dôvodom pôvodného rozsudku, (iii) aj keď v merite veci rozhodol 10. januára 2013, 4. apríla 2013 musel rozhodnúť doplňujúcim rozsudkom.

17. Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že aj keď okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom 10. apríla 2008, podané odvolanie sťažovateľom bolo z vecného hľadiska dôvodné, keď Krajský súd v Košiciach zrušil toto rozhodnutie. Okresný súd vec nesprávne právne posúdil a objektívne vzaté možno túto skutočnosť pripísať na ujmu neefektívneho správania okresného súdu. Obdobne, aj keď okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom 18. novembra 2010, podané odvolanie bolo z vecného hľadiska dôvodné. Vychádzajúc z dôvodov uvedených krajským súdom v zrušujúcom uznesení z 12. marca 2012, že napadnuté rozhodnutie nemožno preskúmať, aj túto skutočnosť možno rovnako pripísať na ujmu neefektívneho správania okresného súdu.

18. Z vykonaných úkonov súdu vyplýva, že okresný súd vo veci sťažovateľa nekonal koncentrovane a bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na uvedené nepovažoval ústavný súd za potrebné poukazovať na jednotlivé obdobia nečinnosti okresného súdu, pretože celková doba viac ako 6 rokov (od kedy je sťažovateľ účastníkom konania), počas ktorej vec sťažovateľa nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to vtedy, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej

neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobie napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené dôvody vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

20. O príkaze pre porušovateľa konať vo veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd v danom procesnom štádiu konania nerozhodol, a to vzhľadom na úpravu petitu sťažovateľom v rámci jeho vyjadrenia zo 14. júna 2013 a na skutočnosť, že v súčasnosti sa vec nachádza na odvolacom súde v dôsledku podaného odvolania.

21. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € z dôvodov uvedených v bode 4 odôvodnenia tohto nálezu. Vzhľadom na okolnosti danej veci (najmä na jej predmet a význam pre účastníka konania) ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 15, 16 a nasl.), skutočnosť, že všeobecné súdy opakovane meritórne i procesne vo veci rozhodovali (teda neboli celkom zjavne nečinné), ako aj na predmet konania považuje za primerané v sume 1 500 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

22. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľovi,

ktorý bol vo veci namietaných porušení svojich práv úspešný, vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala 3 úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti 13. decembra 2012 a zaujatie písomného stanoviska zo 14. júna 2013 k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je 1/6 z výpočtového základu. Za jeden právny úkon (celkovo 2 úkony) vykonaný v roku 2012 patrí advokátke odmena z výpočtového základu 763 €, t. j. 127,16 €, a režijný paušál 7,63 € (127,16 € + 7,63 €), teda spolu = 134,79 €. Za jeden právny úkon vykonaný v roku 2013 patrí advokátke odmena z výpočtového základu 781 €, t. j. 130,16 €, a režijný paušál 7,81 € (130,16 € + 7,81 €), teda spolu = 137,97 €. Odmena za právne zastúpenie pred ústavným súdom (celkovo 3 úkony právnych služieb a 3 x paušálna náhrada) predstavuje sumu 407,55 €, plus 20 % DPH (advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty), teda celkovo 489,06 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

23. Ústavný súd nevyhovел v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013

